

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

P8_TA(2017)0124

Bēgļu un migrantu pārvietošanās jautājumu risināšana: ES ārējās darbības nozīme**Eiropas Parlamenta 2017. gada 5. aprīļa rezolūcija par bēgļu un migrantu pārvietošanās jautājumu risināšanu: ES ārējās darbības nozīme (2015/2342(INI))**

(2018/C 298/06)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību (LES) 3., 8. un 21. pantu un Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 80., 208. un 216. pantu,
- ņemot vērā Globālo Eiropas Savienības ārpolitikas un drošības politikas stratēģiju, kas publicēta 2016. gada jūnijā,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumus “Eiropas programma migrācijas jomā” (2015. gada 13. maijs, COM(2015)0240), “Piespiedu pārvietošana un attīstība” (2016. gada 26. aprīlis, COM(2016)0234), “Jauna satvara partnerībai ar trešām valstīm izveide saskaņā ar Eiropas programmu migrācijas jomā” (2016. gada 7. jūnijs, COM(2016)0385) un “Eiropas investīciju stiprināšana nodarbinātībai un izaugsmei: ceļā uz Eiropas Stratēģisko investīciju fonda otro posmu un jauno Eiropas Ārējo investīciju plānu” (2016. gada 14. septembris, COM(2016)0581), kā arī Komisijas un Savienības Augstās pārstāves ārlietas un drošības politikas jautājumos kopīgos paziņojumus “Bēgļu krīzes risināšana Eiropā: ES ārējās darbības nozīme” (2015. gada 9. septembris, JOIN(2015)0040), “Migrācija Vidusjūras centrālās daļas maršrutā — Migrācijas plūsmu pārvaldība, dzīvību glābšana” (2017. gada 25. janvāris, JOIN(2017)0004) un “Eiropas kaimiņattiecību politikas pārskatīšana” (2015. gada 18. novembris, JOIN(2015)0050),
- ņemot vērā Vispārējo lietu padomes 2012. gada 3. maija secinājumus par vispārēju pieeju migrācijai un mobilitātei (GAMM),
- ņemot vērā Eiropadomes 2015. gada 25. un 26. jūnija, 15. oktobra un 17. un 18. decembra, kā arī 2016. gada 17. un 18. marta un 28. jūnija secinājumus par migrāciju,
- ņemot vērā Ārlietu padomes 2014. gada 12. decembra secinājumus par migrāciju ES attīstības sadarbībā, 2015. gada 12. oktobra secinājumus par migrāciju, 2016. gada 12. maija secinājumus par ES pieeju attiecībā uz piespiedu pārvietošanos un attīstību un 2016. gada 23. maija secinājumus par migrācijas ārējiem aspektiem,
- ņemot vērā Ārlietu padomes 2016. gada 17. oktobra secinājumus par turpmākajām partnerības prioritātēm un nolīgumiem ar Jordāniju un Libānu,
- ņemot vērā 2015. gada 8. oktobrī augsta līmeņa konferencē par Vidusjūras austrumdaļas un Rietumbalkānu ceļu pieņemto deklarāciju,
- ņemot vērā Valetas 2015. gada 11. un 12. novembra samītā pieņemto politisko deklarāciju un rīcības plānu,
- ņemot vērā Bratislavas 2016. gada 16. septembra samita secinājumus,
- ņemot vērā Eiropas Revīzijas palātas Īpašo ziņojumu Nr. 9/2016 “ES ārējās migrācijas izdevumi Vidusjūras dienvidu reģiona un ES austrumu kaimiņvalstīs līdz 2014. gadam”,
- ņemot vērā ANO Konvenciju par bēgļa statusu un Protokolu par bēgļa statusu, kā arī starptautiskās pamatkonvencijas par cilvēktiesībām, Eiropas Cilvēktiesību konvenciju un ES Pamattiesību hartu,

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

- ņemot vērā Ženēvas konvencijas un to papildprotokolus, kuri reglamentē rīcību bruņota konflikta laikā un cenšas ierobežot tā radītās sekas,
 - ņemot vērā 2015. gada 25. septembra ANO ilgtspējīgas attīstības samita noslēguma dokumentu “Pārveidosim mūsu pasauli: ilgtspējīgas attīstības programma 2030. gadam”,
 - ņemot vērā Ņujorkas deklarāciju par bēgļiem un migrantiem, kas pieņemta 2016. gada 19. septembra ANO Ģenerālās asamblejas augsta līmeņa sanāksmē ar bēgļu un migrantu masveida pārvietošanos saistītu jautājumu risināšanai, un tās pielikumus par visaptverošu satvaru reaģēšanai bēgļu jautājumā un par virzību uz globālu paktu par drošu, sakārtotu un likumīgu migrāciju,
 - ņemot vērā iepriekšējās rezolūcijas, jo īpaši 2015. gada 9. jūlija rezolūciju par Eiropas kaimiņattiecību politikas pārskatīšanu ⁽¹⁾, 2016. gada 8. marta rezolūciju par situāciju saistībā ar sievietēm bēgļiem un patvēruma meklētājiem ES ⁽²⁾, 2016. gada 12. aprīļa rezolūciju par stāvokli Vidusjūras reģionā un vajadzību pēc ES holistiskas pieejas migrācijas jomā ⁽³⁾, 2016. gada 13. septembra rezolūciju “ES trasta fonds Āfrikai — ietekme uz attīstības un humāno palīdzību” ⁽⁴⁾, un 2016. gada 25. oktobra rezolūciju par cilvēktiesībām un migrāciju trešās valstīs ⁽⁵⁾,
 - ņemot vērā Reglamenta 52. pantu,
 - ņemot vērā Ārlietu komitejas un Attīstības komitejas kopīgās apspriedes saskaņā ar Reglamenta 55. pantu,
 - ņemot vērā Ārlietu komitejas un Attīstības komitejas ziņojumu un Budžeta komitejas un Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas atzinumus (A8-0045/2017),
- A. tā kā migrācija ir cilvēktiesības, kas paredzētas ANO Cilvēktiesību deklarācijas 13. pantā; tā kā cilvēkiem būtu jānodrošina tiesības dzīvot savā mītnes zemē un reģionā, kurā tie ir dzimuši un uzauguši un kurā ir to kultūras un sociālās saknes;
- B. tā kā cilvēku mobilitātes līmenis dažādu iemeslu dēļ ir augstāks nekā jebkad agrāk — pasaulē ir 244 miljoni starptautisko migrantu, kuri migrē gan brīvprātīgi, gan piespiedu kārtā; tā kā starptautiskie migranti galvenokārt migrē viena reģiona ietvaros un no vienas jaunattīstības valsts uz citu; tā kā saskaņā ar Starptautiskās Migrācijas organizācijas (IOM) datiem lielākā daļa starptautisko migrantu Eiropā (52,4 %) un Ziemeļamerikā (51,2 %) ir sievietes; tā kā migrācijas plūsmas no dienvidu valstīm uz citām dienvidu valstīm ir turpinājušas pieaugt salīdzinājumā ar migrācijas plūsmām no dienvidu valstīm uz ziemeļu valstīm — 2015. gadā 90,2 miljoni starptautisko migrantu, kuri ir dzimuši jaunattīstības valstīs, dzīvoja citās valstīs pasaules dienvidu daļā, bet tikai 85,3 miljoni, kuri ir dzimuši dienvidu valstīs, dzīvoja pasaules ziemeļu daļā;
- C. tā kā Vidusjūru šķērso arvien vairāk nepavadītu nepilngadīgu personu un tā kā, neraugoties uz izglābto cilvēku skaita pieaugumu, Vidusjūrā bojā gājušo skaits turpina palielināties (saskaņā ar IOM datiem 2016. gadā šis skaits bija 5 079, savukārt 2015. gadā — 3 777);
- D. tā kā saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Augstā komisāra bēgļu jautājumos biroja (UNHCR) datiem 2015. gadā konfliktu, vardarbības, cilvēktiesību pārkāpumu, starptautisko humanitāro tiesību pārkāpumu un destabilizācijas dēļ ir rekordliels piespiedu kārtā pārvietotu cilvēku skaits, respektīvi, 65 miljoni, tostarp 40,8 miljoni iekšzēmē pārvietotu personu un 21,3 miljoni bēgļu; tā kā papildus tam cilvēkus savas dzīvesvietas pamest piespiež arī dabas katastrofas, nevienlīdzība, nabadzība, sliktas sociālekonomiskās perspektīvas, klimata pārmaiņas, nopietnas un iedarbīgas ilgtermiņa attīstības politikas trūkums un politiskās gribas trūkums izlēmīgi risināt šo migrācijas plūsmu pamatā esošās strukturālās problēmas; tā kā UNHCR uzskata, ka bezvalstnieku skaits ir vismaz 10 miljoni;

⁽¹⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0272.

⁽²⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0073.

⁽³⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0102.

⁽⁴⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0337.

⁽⁵⁾ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0404.

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

- E. tā kā pašlaik pieejamie dati liecina, ka pēdējos piecos gados bēgļu skaits ir pieaudzis par vairāk nekā 50 %; tā kā šo milzīgo pieaugumu var skaidrot ar vairākiem faktoriem, tostarp to, ka pašreizējais bēgļu brīvprātīgās repatriācijas līmenis ir zemākais kopš pagājušā gadsimta astoņdesmitajiem gadiem, ka to bēgļu skaits, kuriem tiek piedāvāta integrācija uz vietas, joprojām ir ierobežots un ka bēgļu pārvietošanas līmenis saglabājas nemainīgs 100 000 cilvēku apmērā gadā;
- F. tā kā 6,7 miljoni bēgļu atrodas pilnīgi bezperspektīvā ieilgušas pārvietošanas situācijā, kas saskaņā ar aplēsēm vidēji ilgs apmēram 26 gadus; tā kā nepieņemama ir situācija, kad pārvietošanas problēmai ir ārkārtīgi maz noturīgu risinājumu, un tādēļ piespiedu pārvietošana ir uzskatāma ne tikai par humanitāru, bet arī par politisku un attīstības problēmu;
- G. tā kā šai globālajai problēmai ir nepieciešama uz starptautisku sadarbību un sinerģiju balstīta holistiska un daudzpusēja pieeja, kā arī koordinēti un konkrēti risinājumi, kas būtu ne tikai reakcionāri, bet arī vērsti uz iespējamu nākotnes krīžu paredzēšanu; tā kā 86 % pasaules bēgļu dzīvo nabadzīgos reģionos un 26 % no bēgļu kopskaita ir izmitināti vismazāk attīstītajās valstīs, kā rezultātā tiek pārsniegtas šo valstu iespējas, kas vēl vairāk destabilizē šo valstu sociālo un ekonomisko kohēziju un attīstību; tā kā šajās valstīs ļoti reti ir migrantu tiesību aizsardzībai paredzēti instrumenti vai jebkādi instrumenti patvēruma jomā; tā kā miljons cilvēku, kas ieradās ES 2015. gadā, ir 0,2 % no ES iedzīvotāju skaita, kas ir daudz zemāks rādītājs nekā kaimiņvalstīs vai Eiropā pagājušā gadsimta deviņdesmitajos gados (līdz pat 20 %);
- H. tā kā bēgļi, iekšzemē pārvietotās personas un migranti ir juridiski nošķirtas kategorijas, bet realitātē bieži vien liela mēroga jauktas cilvēku plūsmas rodas pārrobežu politisko, ekonomisko, sociālo, attīstības, humanitāro un cilvēktiesību faktoru ietekmes rezultātā; tā kā visu šajās plūsmās iesaistīto personu cilvēka cieņai jābūt visu to Eiropas politikas jomu centrā, kuras attiecas uz šiem jautājumiem; tā kā turklāt attieksmei pret bēgļiem un patvēruma meklētājiem vienmēr jābūt atbilstīgai viņu statusam un viņiem nekādā gadījumā nedrīkst liegt tiesības, kas izriet no atbilstīgajām starptautiskajām konvencijām un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas; tā kā jēdzienu “bēglis” un “migrants” juridiskajam šķīrumam nevajadzētu norādīt, ka migrācija ekonomisku apsvērumu vai labākas dzīves meklējumu dēļ būtu mazāk likumīga nekā bēgšana no vajāšanas; tā kā lielākajā daļā gadījumu konflikta, nestabilitātes un nemieru situācijās kopā ar citām pamata cilvēktiesībām ir apdraudētas gan politiskās, gan ekonomiskās tiesības un piespiedu pārvietošanas rezultātā tās tiek apdraudētas vēl vairāk;
- I. tā kā pašreizējā pārtikas un uztura krīze Sāhelā ietekmē iedzīvotāju izturību, ko vēl vairāk ir iedragājušas pēc kārtas tai ātri sekojošās krīzes, pamata pakalpojumu neesamība un reģionā valdošie konflikti; tā kā šāds stāvoklis izraisīs vēl lielāku migrāciju;
- J. tā kā katrā ceļojuma posmā migranti ir pakļauti visu veidu fiziskam un psiholoģiskam apdraudējumam, tostarp vardarbībai, ekspluatācijai, cilvēku tirdzniecībai un seksuālai un ar dzimumu saistītai vardarbībai; tā kā jo īpaši tas attiecas uz neaizsargātiem cilvēkiem, proti, sievietēm (piemēram, sievietēm, uz kuru pleciem gulstas atbildība par mājsaimniecību, vai grūtniecēm), bērniem (gan nepavadītiem, gan nošķirti, gan ģimeņu pavadībā esošiem), LGBTI personām, personām ar invaliditāti, personām, kam nepieciešama tūlītēja medicīniskā aprūpe, un veciem cilvēkiem; tā kā šīm neaizsargātajām grupām viņu pārmitināšanas ietvaros vai uz laiku, kamēr saskaņā ar piemērojamajiem tiesību aktiem tiek izskatīti viņu patvēruma pieteikumi, būtu steidzami jānodrošina alternatīvā aizsardzība un piekļuve aizsardzības un sūdzību izskatīšanas mehānismiem, kā arī jānodrošina rezidenta statusa un pamata pakalpojumu, tostarp veselības aprūpes, pieejamība;
- K. tā kā cilvēku mobilitātes pieaugums, ja nodrošina tās drošumu, sakārtotību un likumīgumu un pārvalda to atbildīgi un plānveidīgi, var mazināt migrantu un bēgļu pakļaušanu briesmām un sniegt būtiskus ieguvumus gan uzņēmējvalstīm, gan migrantiem, kā atzīts 2030. gada programmā, un var kļūt par nozīmīgu uzņēmējvalstu, tostarp ES valstu, izaugsmi veicinošu faktoru; tā kā šie ieguvumi nereti netiek pietiekami novērtēti; tā kā ES ir jārod praktiski risinājumi, tostarp izmantojot ārvalstu darbiniekus, lai, ņemot vērā paredzamo un pieaugošo Eiropas iedzīvotāju novecošanos, nodrošinātu līdzsvaru starp atalgota darba veicējiem un neaktīvajiem iedzīvotājiem ES un apmierinātu konkrētas darba tirgus vajadzības;

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

- L. tā kā ES rīcības ietvaros ir mobilizēti dažādi iekšējie un ārējie instrumenti, tomēr tie ir pārmērīgi vērsti uz īstermiņa rezultātiem un pārvietošanās samazināšanu vai izbeigšanu; tā kā šāda īstermiņa pieeja ne tikai nenovērš piespiedu pārvietošanas un migrācijas plūsmu rašanās iemeslus, bet arī nepalīdz nodrošināt migrantu humānās vajadzības; tā kā ir jāturpina uzlabot ES reakciju krīžu pārvaldības situācijās un konfliktu novēršanas instrumentus, jo vardarbīgi konflikti ir piespiedu pārvietošanas pamatcēlonis;
- M. tā kā Eiropas Revīzijas palāta ir paudusi nopietnas šaubas par ES tēriņu lietderību ārējās migrācijas jomā, tostarp arī par dažādiem ar migrantu cilvēktiesību ievērošanu saistītiem projektiem; tā kā Revīzijas palāta arī secināja, ka drošība un robežu aizsardzība bija dominējošie elementi Eiropas tēriņos migrācijas jomā;
- N. tā kā ES ārējās darbības pamatā jābūt tādās humānās palīdzības sniegšanai, kas balstīta uz vajadzībām un humānisma, neitralitātes, objektivitātes un neatkarības principiem, kā arī uz starptautisko humanitāro tiesību un Ženēvas konvencijās un tām pievienotajos papildprotokolos paredzēto cilvēktiesību ievērošanu; tā kā sniegtajai palīdzībai arī turpmāk jābūt neatkarīgai, proti, tādai, kas netiek sniegta politisku, ekonomisku vai drošības apsvērumu vai jebkāda veida diskriminācijas dēļ;
- O. tā kā, lai sekmīgi īstenotu uz cilvēktiesībām balstītu migrācijas politiku un cīnītos ar ekstrēmismu un populismu, ir jāapgāž negatīvais priekšstats par migrāciju un jārada pozitīvs vēstījums, kas migrāciju parādītu kā iespēju uzņēmējvalstīm;
- P. tā kā ES ir pienākums atbalstīt īstenošanas partnerus, kuriem jānodrošina ātra, efektīva, kvalitatīva palīdzība un aizsardzība, un tai par to būtu jāuzņemas atbildība attiecīgo valstu iedzīvotāju priekšā; tā kā tādēļ ES partneriem ir nepieciešams savlaicīgs un paredzams finansējums un lēmumi par finansējuma piešķiršanu mainīgām vai jaunām prioritātēm būtu jāpieņem savlaicīgi, lai viņiem būtu pietiekami daudz laika plānošanas un riska mazināšanas pasākumiem;
- Q. tā kā decentralizēta sadarbība var veicināt labāku izpratni par iekšzēmē pārvietotu personu, migrantu un bēgļu vajadzībām un kultūru un veicināt vietējo iedzīvotāju izpratni par problēmām, ar ko saskaras migranti savās izcelsmes valstīs; tā kā Eiropas valstu vietējām un reģionālajām pašvaldībām var būt svarīga nozīme šo pamatcēloņu novēršanā, stiprinot spēju veidošanu;
- R. tā kā Līguma par Eiropas Savienību 21. pantā ir skaidri noteikts, ka Savienības starptautiskās darbības virzītājspēks ir principi, kuri ir iedvesmojuši tās izveidi, attīstību un paplašināšanos un kurus tā tiecas veicināt visā pasaulē, proti, demokrātija, tiesiskums, cilvēktiesību un pamatbrīvību universālums un nedalāmība, cilvēka cieņas neaizskaramība, vienlīdzības un solidaritātes princips, kā arī Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu un starptautisko tiesību ievērošana; tā kā saskaņā ar Lisabonas līguma 208. pantu attīstības palīdzības mērķis ir samazināt un galu galā pilnībā izskaust nabadzību trešās valstīs,

Visaptveroša un principiāla ES rīcība mobilitātes problēmjautājumu risināšanā

1. uzsver, ka pašlaik cilvēku mobilitātes līmenis pasaulē ir augstāks nekā jebkad agrāk un ka starptautiskajai sabiedrībai ir steidzami jāpanāk vienotāka atbildes reakcija uz šīs parādības radītajām problēmām un iespējām; uzsver, ka šai atbildes reakcijai nevajadzētu būt vērstai vienīgi uz pieeju, kas balstīta uz drošības apsvērumiem, bet tās pamatprincipam vajadzētu būt solidaritātei un pilnīgai visu to personu tiesību un cieņas aizsardzībai, kuras jebkādu iemeslu dēļ ir spiestas bēgt no mājām labāku un drošāku dzīves apstākļu meklējumos; uzsver, ka jebkurā reakcijā īpaša uzmanība jāpievērš visneaizsargātākajiem cilvēkiem, un tajā jāietver palīdzības sniegšana šo cilvēku izcelsmes valstī; uzsver, ka, lai gan uz bēgļiem un migrantiem attiecas atšķirīgs tiesiskais regulējums, abām šīm grupām ir vienas un tās pašas universālās cilvēktiesības un pamatbrīvības, kas ir jāgarantē neatkarīgi no personas juridiskā statusa; atgādina, ka ES savas vērtības un principi, tostarp tie, kas paredzēti Līguma par Eiropas Savienību 21. pantā, ir jāievēro visās kopējās politikas jomās un jāveicina to ievērošana visās ārējās attiecībās; uzsver vajadzību nodrošināt konsekvenci ES ārpolitikā un citos politikas virzienos ar ārēju dimensiju;

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

2. uzsver, ka tik augsts cilvēku mobilitātes līmenis ir izveidojies vairāku sarežģītu iemeslu dēļ, kuru novēršanai jāpieņem uz pierādījumiem balstīti lēmumi, lai diferencētu to veidojošos elementus un izstrādātu mērķtiecīgu politisku atbildes reakciju; uzsver, ka ES un tās dalībvalstīm ir jāņem vērā šī pašreizējā realitāte un jāizstrādā tāda jauna pieeja cilvēku kustībai, kas būtu balstīta uz reāliem datiem un ES interesēm, veicinot iedzīvotāju noturību, nodrošinot viņiem pamatpakalpojumu, jo īpaši izglītības, labāku pieejamību un veicinot viņu integrāciju un ieguldījumu vietējā sabiedrībā, radot algota darba un pašnodarbinātības iespējas;

3. uzsver, ka starptautiskā migrācija, tāpat kā agrākos laikos, var sniegt ievērojamu ieguldījumu sociālekonomiskajā attīstībā un ka par šo tematu ir jādiskutē tādā pozitīvā gaisotnē, kas veicinātu patiesu izpratni par šo problēmu un ar to saistītajiem vispārējiem ieguvumiem un būtu pretsvars ksenofobiskām, populistiskām un nacionālistiskām runām; tāpēc atzinīgi vērtē kampaņu "Together", ko ANO uzsāka, lai uzlabotu negatīvo priekšstatu par un attieksmi pret bēgļiem un migrantiem, un aicina ES iestādes pilnībā sadarboties ar ANO, atbalstot šo kampaņu; uzsver vajadzību pieņemt tādu globāla, Eiropas, valstu un vietēja mēroga politiku, kas būtu vērsta uz vidēja termiņa un ilgtermiņa rezultātiem, nevis balstīta tikai uz attiecīgā brīža politisko spiedienu vai ar valsts vēlēšanām saistītiem apsvērumiem; uzsver, ka šai politikai ir jābūt saskanīgai, jēgpilnai, iekļaujošai un elastīgai, un tās mērķim ir jābūt migrācijas kā normālas cilvēciskas parādības regulēšanai, vienlaikus arī reaģējot uz pamatotām bažām par robežu pārvaldību, neaizsargātu grupu sociālo aizsardzību un bēgļu un migrantu sociālo iekļaušanu;

4. uzsver, ka humānās palīdzības sistēmas izmantojums ir tuvu galējai iespēju robežai un ka ar tās rīcībā esošajiem finanšu resursiem vien nekad nepietiks, lai reaģētu uz piespiedu pārvietošanas krīzēm, jo īpaši tāpēc, ka lielākā daļa šo krīžu ietilpst; tāpēc kā soli pareizajā virzienā pieņem zināšanai jauno politikas satvaru, kas izklāstīts Komisijas 2016. gada aprīļa paziņojumā "Piespiedu pārvietošana un attīstība", un aicina EADD un Komisiju īstenot tā saturu jaunajā partnerības ar trešām valstīm satvarā; norāda, ka ir svarīgi migrācijas jomā īstenot visaptverošu un ilgtspējīgāku pieeju, tostarp veidot ciešākas saiknes starp humanitāro rīcību un attīstību un sadarboties ar dažādiem partneriem — reģionāliem dalībniekiem, valdībām, pašvaldībām, diasporu, pilsonisko sabiedrību, tostarp bēgļu un migrantu organizācijām, vietējām reliģiskajām organizācijām, attiecīgajām NVO un privāto sektoru —, lai šā uzdevuma veikšanai izstrādātu mērķorientētas, uz pierādījumiem balstītas stratēģijas, vienlaikus atzīstot to, ka humānā palīdzība nav krīzes pārvaldības instruments, kā norādīts ES konsensā par humāno palīdzību;

5. uzsver, ka ES attīstības sadarbībā būtu jāturpina pievērsties piespiedu pārvietošanas pamatcēloņiem, proti, bruņotiem konfliktiem, vajāšanai jebkuru iemeslu dēļ, uz dzimumu balstītai vardarbībai, sliktai pārvaldībai, nabadzībai, ekonomisko iespēju trūkumam un klimata pārmaiņām, un reāli šie pamatcēloņi jānovērš, cīnīties pret valsts institūciju nestabilitāti, sekmējot mieru un drošību, konfliktu risināšanas un pēckonflikta izlīguma procesus, taisnīgumu un objektivitāti, un nostiprinot institūcijas, administratīvo spēju, demokrātiju, labu pārvaldību, tiesiskumu un cilvēktiesību un pamatbrīvību ievērošanu saskaņā ar jaunajā 2030. gada programmā norādīto 16. ilgtspējīgas attīstības mērķi un Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtos un starptautiskajās tiesībās iekļautajiem principiem;

6. uzsver, ka galvenā uzmanība ir jāpievērš migrācijas parādības sociālekonomiskajiem aspektiem un ka ir jāveic nepieciešamā analīze par piespiedu pārvietošanas un migrācijas pamatcēloņiem katrā valstī un jānodrošina izcelsmes valstīs pieņemti un īstenoti tādi pasākumi un politika, kuru rezultātā tiek radītas cilvēka cienīgas darbvietas un reālas ekonomikas iespējas, lai panāktu, ka migrācija ir izvēle, nevis nepieciešamība; aicina ES turpināt īstenot tādu politiku, kuras mērķis ir mazināt un galu galā izskaust nabadzību, cīnīties ar nevienlīdzību un pārtikas trūkumu, veicināt ekonomikas attīstību, apkarot korupciju un stiprināt sabiedriskos pamatpakalpojumus; norāda, ka, lai politika būtu sekmīga, tajā būtu jāņem vērā nepieciešamība panākt ekonomisko noturību gan uzņēmējvalstīs, gan izcelsmes valstīs; uzstāj uz nepieciešamību uzlabot politikas saskaņotību attīstībai;

7. uzsver to, ka darbvietas un ekonomiskās iespējas ir būtiski svarīgs elements pārvietošanas radītās neaizsargātības seku mazināšanā; aicina ES palīdzēt migrantiem un bēgļiem pārcelties uz vietām, kur šādas iespējas tiek piedāvātas, lai veicinātu iespēju radīšanu bēgļu trimdas vietās, tostarp likvidējot visus šķēršļus un traucējumus piekļuvei darba tirgum, un palīdzētu viņiem attīstīt prasmes, kas ir vairāk pielāgotas vietējā darba tirgus vajadzībām;

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

8. atzinīgi vērtē ES kā pasaulē lielākās līdzekļu devējas apņemšanos nodrošināt humāno palīdzību, lai uzlabotu bēgļu dzīves apstākļus; mudina ES un tās dalībvalstis izpildīt dotos solījumus un palielināt savas finansiālās saistības atbilstoši humāno vajadzību pieaugumam; norāda, ka reakcijas uz pārvietošanas krīzi pirmais elements vienmēr būs humānās palīdzības sniegšana; uzsver, ka starptautiskajām tiesībām un tādiem humanitārajiem principiem kā, piemēram, cilvēcīgums, neitralitāte, objektivitāte un neatkarība, arī turpmāk jābūt ES humanitārās atbildes reakcijas pamatprincipiem bēgļu un piespiedu pārvietošanas krīžu gadījumā;

9. atzīst, ka vairāku miljonu līdzilvēku tiesības un cilvēciskā cieņa cietīs vēl vairāk, ja tiem būs jādzīvo bēgļu nometnēs vai pilsētu nomalēs, nenodrošinot viņiem pamatvajadzības, iztikas līdzekļus un iespējas gūt ienākumus;

10. uzsver, ka ir svarīgi atzīt migrācijas dzimumu aspektu, kas ietver ne tikai sieviešu neaizsargātību pret visu veidu sliktu izturēšanos, bet arī daudzveidīgos viņu migrācijas iemeslus, sieviešu nozīmi reaģēšanā uz ārkārtas situācijām, to sociālekonomisko ieguldījumu un aktīvo līdzdalību konfliktu risināšanā un novēršanā, kā arī pēckonflikta procesos un demokrātiskas sabiedrības atjaunošanā; norāda — lai novērstu piespiedu pārvietošanas dziļākos iemeslus un nodrošinātu sieviešu tiesību un neatkarības ievērošanu visos migrācijas procesa posmos, ir svarīgi pievērsties sieviešu iespēju veicināšanai un lielākas lomas piešķiršanai sievietēm lēmumu pieņemšanā; atkārto, ka ES politikā attiecībā uz bēgļu un migrantu kustību ir svarīgi ievērot dzimuma un vecuma faktorus;

11. prasa paplašināt sadarbību ar ANO un citiem iesaistītajiem dalībniekiem, tostarp veicot lielākas naudas līdzekļu iemaksas UNHCR un UNRWA; šajā sakarā uzsver vajadzību uzlabot dzīves apstākļus bēgļu nometnēs, jo īpaši saistībā ar veselības aprūpes un izglītības iespējām, un pakāpeniski izbeigt atkarību no humānās palīdzības ieilgušu krīžu situācijās, veicinot cilvēku noturību un nodrošinot iespēju pārvietotajām personām dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi, sniedzot savu ieguldījumu uzņēmējvalsts labklājībā līdz brīvprātīgai atgriešanās vai pārmitināšanai;

12. uzsver, ka ES ir veikusi svarīgus pasākumus migrācijas krīzes ārējās dimensijas jautājumu risināšanā un jo īpaši organizētās noziedzības apkarošanā, kas ir atbildīga par migrantu kontrabandu un cilvēku tirdzniecību, un sadarbības uzlabošanā ar izcelsmes valstīm un tranzītvalstīm;

13. uzsver nepieciešamību palīdzēt izcelsmes valstīs ieviest satvaru un struktūras, lai aizsargātu un ar cieņu uzņemtu neaizsargātos, represētos un atstumtos migrantus, veicinot viņu sekmīgu integrāciju sabiedrībā un kultūrā;

14. atgādina, ka neaizsargātas grupas, tostarp sievietes, nepilngadīgie (gan ģimeņu pavadībā esošie, gan nepavadītie), personas ar invaliditāti, veci cilvēki un LGBTI personas, ir īpaši pakļautas vardarbībai visos migrācijas procesa posmos; atgādina, ka sievietes un meitenes ir pakļauti liela uz dzimumu balstītas un seksuālas vardarbības un diskriminācijas riskam, pat tad, ja viņas ir sasniegušas par drošām uzskatītas vietas; prasa šo grupu pārmitināšanas vai integrācijas procesā sniegt tām īpašu palīdzību un pastiprinātu aizsardzību un noteikt tās par prioritārām tādu uzņemšanas procedūru īstenošanā, kurās ir ņemti vērā dzimumu aspekti, paredzot minimālo standartu stingrāku ievērošanu un efektīvākus ģimeņu atkalapvienošanās noteikumus; prasa nodrošināt neaizsargātiem cilvēkiem īpašus aizsardzības pasākumus pret vardarbību un diskrimināciju patvēruma pieprasīšanas procesā, kā arī nodrošināt viņiem rezidenta statusa un pamata pakalpojumu, tostarp veselības aprūpes un izglītības, pieejamību saskaņā ar piemērojamajiem tiesību aktiem; aicina Eiropas Savienību sadarbībā ar trešām valstīm izstrādāt mācību programmas par neaizsargātu bēgļu un migrantu īpašajām vajadzībām;

15. uzsver, ka būtiska migrantu un bēgļu daļa ir bērni un ka ir jāizstrādā un jāievieš īpašas procedūras, lai nodrošinātu viņu aizsardzību saskaņā ar ANO Konvenciju par bērna tiesībām; aicina uzņēmējvalstīs nodrošināt bērniem bēgļiem pilnīgu piekļuvi izglītībai un pēc iespējas veicināt viņu integrāciju un iekļaušanu valsts izglītības sistēmās; aicina arī humānās un attīstības palīdzības sniedzējus pievērst lielāku uzmanību izglītībai un no pārvietoto personu vidus un no uzņemšanās kopienas izraudzītu skolotāju apmācībai, un aicina starptautiskos līdzekļu devējus, reaģējot uz bēgļu krīzēm, piešķirt prioritāti izglītībai, īstenojot tādas programmas, kuru mērķis ir iesaistīt un psiholoģiski atbalstīt migrantu bērnus, kā arī veicināt uzņēmējvalsts valodas mācīšanos, lai nodrošinātu bērnu bēgļu labāku integrāciju; atzinīgi vērtē finansiālo

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

atbalstu, kas paredzēts, lai paplašinātu sīriešu bērnu izglītību un apmācību, un izglītībai atvēlētās finansējuma daļas ES humānās palīdzības budžetā neseno palielinājumu līdz 6 % līdzšinējo 4 % vietā, kas ES padara par vadošo izglītības projektu atbalstītāju ārkārtas situācijās pasaulē; prasa iedarbīgāk tērēt šo papildus piešķirto finansējumu;

16. atzīst, ka bezvalstniecība ir būtiska cilvēktiesību problēma; prasa Komisijai un EĀDD apkarot bezvalstniecību visās ES ārējās darbības jomās, sevišķi valstu tiesību aktos novēršot diskrimināciju dzimuma, reliģijas vai minoritāšu statusa dēļ, veicinot bērnu tiesības uz valstspiederību un atbalsot UNHCR kampaņu, kas vērsta uz bezvalstniecības izbeigšanu līdz 2024. gadam; nosoda izbraukšanas vai atgriešanās ierobežojumus un aizliegumus, kas dažās valstīs noteikti migrantiem, un bezvalstniecības radīto ietekmi uz iespējām izmantot tiesības; aicina valstu valdības un parlamentus atcelt uz sodīšanu orientētu tiesisko regulējumu, kurā migrācija ir traktēta kā pārkāpums;

17. uzsver, ka saskaņā ar ES principiem par vienu no ES ārējās migrācijas politikas vispārējiem mērķiem būtu jānosaka daudzpusējas pārvaldības sistēmas izveidošana starptautiskajai migrācijai un neseno notikušī ANO augsta līmeņa sanāksme ir uzskatāma par pirmo soli šajā procesā;

Labāk pārvaldīta starptautiskā migrācija: globāla atbildība

18. pauž lielas bažas par ASV administrācijas neseno lēmumu uz laiku aizliegt ASV iebraukt septiņu lielākoties musulmaņu apdzīvotu valstu pilsoņiem un uz laiku pārtraukt ASV bēgļu uzņemšanas sistēmas darbību; uzskata, ka šāds diskriminējošs lēmums kūda pret migrāciju vērstu un ksenofobisku noskaņojumu, iespējams, neatbilst galvenajiem starptautisko tiesību instrumentiem, piemēram, Ženēvas konvencijai, un var nopietni apdraudēt pašreizējos globālos centienus panākt starptautiskās atbildības par bēgļiem taisnīgu sadalījumu; aicina ES un tās dalībvalstis ieņemt stingru kopēju nostāju, aizstāvojot starptautiskās aizsardzības sistēmu un vajadzību garantēt juridisko noteiktību visiem skartajiem iedzīvotājiem, jo īpaši ES pilsoņiem;

19. pauž atzinību par 2016. gada 19. septembra ANO Ģenerālās asamblejas augsta līmeņa sanāksmi ar bēgļu un migrantu masveida pārvietošanos saistītu jautājumu risināšanai un par ASV notikušo valstu un valdību vadītāju samitu, jo par migrācijas plūsmām ir jāuzņemas globāla atbildība, uz tām ir efektīvi jāreaģē globālā līmenī un šajā jautājumā ir nepieciešama uzlabota sadarbība starp visām ieinteresētajām personām, lai rastu tam ilgtspējīgu risinājumu, kurā būtu pilnībā ievērotas cilvēktiesības; pauž atzinību par to, ka šo samitu iznākumā pausta spēcīga un reāla politiskā apņemšanās, un cer, ka ar to tiks aizsākts ceļš uz patiesi starptautisku reakciju un atbildības uzņemšanos par bēgļiem un migrantu masveida pārvietošanos visā pasaulē; tomēr pauž dziļu nožēlu par to, ka nav konkrētu solījumu vai juridiski saistošu apņemšanos attiecībā uz palīdzību vai reformām, kas būtu nepieciešamas, lai novērstu pašreizējo nesakrītību starp vārdiem un darbiem; aicina visas iesaistītās personas atbalstīt uzņēmējvalstis, nodrošinot pastāvīgu, steidzamu un efektīvu politisko iesaistīšanos un sadarbību, zināšanu un pieredzes apmaiņu ar partnervalstīm, pilsoniskajām organizācijām un vietējām iestādēm, finansējumu un konkrētas solidaritātes darbības; uzsver, ka migrācijas problēmu risināšanas nolūkā vajadzīga lielāka koordinācija starp ES un tās starptautiskajiem partneriem ANO līmenī; aicina ES un tās dalībvalstis uzņemties vadību starptautiskajos centienos, jo īpaši nolīgumu, tostarp nākamo ANO pakto par bēgļiem un drošu, sakārtotu un likumīgu migrāciju, ātras praktiskas izpildes nodrošināšanā, un pēc vajadzības šim nolūkam izveidojot kontroles mehānismus;

20. uzsver, ka globālā sadarbība migrācijas un mobilitātes jomā būtu jāveido, pamatojoties uz reģionālajām un apakšreģionālajām struktūrām; aicina ES stiprināt sadarbības plānus ar reģionālajām organizācijām, piemēram, ar Āfrikas Savienību, Arābu valstu līgu un Persijas līča arābu valstu sadarbības padomi, lai arī sekmēt mobilitāti reģionu iekšienē, un uzsver vajadzību mudināt šīs reģionālās organizācijas pilnībā iesaistīties šajā sadarbībā; norāda, ka ekonomikas integrācija subreģionālajā, jo īpaši Āfrikas reģionu līmenī, ir vēl viens līdzeklis, kā veicināt kopīgas pārvaldības pieeju un iedrošināt jaunattīstības valstu iniciatīvas saistībā ar migrācijas pārvaldību un mobilitāti; liek ES pieprasīt no Āfrikas Savienības aktīvāku un uzticamāku rīcību kontinenta politisko krīžu novēršanā;

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

21. uzsver, ka ES var izmantot priekšrocības un sinerģiju, ko sniedz ciešāka sadarbība ar daudzpusīgām attīstības bankām un īpašajām ANO struktūrām, jo īpaši ar UNHCR un tagad jau ar ANO saistīto IOM; ņem vērā Pasaules Bankas neseno paustās idejas saistībā ar piespiedu kārtā pārvietoto personu stāvokli un atzinīgi vērtē to, ka tika atzīta nepieciešamība izstrādāt tādu seku mazināšanas un patvēruma politiku, kas atbalsta piespiedu kārtā pārvietoto personu integrāciju un tajā pašā laikā uzliek pienākumu sasniegt uzņemošo kopienu attīstības mērķus;

22. uzsver, ka piespiedu kārtā pārvietotu personu pārmitināšana ir nekavējoties izpildāms starptautiskās sabiedrības pienākums, kurā liela nozīme ir UNHCR; aicina ES dalībvalstis pilnībā ievērot dotos solījumus; uzskata, ka ir ļoti svarīgi steidzami īstenot saskaņotu un ilgtspējīgu atbildes rīcību, kas nodrošina taisnīgas un pieejamas procedūras cilvēkiem, kam nepieciešama starptautiskā aizsardzība, patvēruma piešķiršanai Eiropas Savienībā un citās uzņēmējās valstīs, neliekot uzņemties galveno atbildību priekšposteņa valstīm vai valstīm, kas robežojas ar konflikta zonām; uzsver, ka finansiālais atbalsts nav samērīgs ar pārvietošanas apmēru un mērogu, turklāt situāciju vēl vairāk sarežģī tas, ka nav rasti piemēroti un efektīvi risinājumi šīs piespiedu pārvietošanas pamatcēloņu novēršanai;

23. uzsver starptautiskajās tiesībās noteiktās saistības pret bēgļiem un aicina visas valstis, kuras vēl nav ratificējušas Konvenciju par bēgļu statusu un tās protokolu, to ratificēt un īstenot; aicina visas valstis attiecināt aizsardzību uz iekšzemē pārvietotām personām, kā tas ir īstenots tādos mehānismos kā Āfrikas Savienības Konvencija par iekšzemē pārvietotu personu aizsardzību un palīdzību tām Āfrikā (Kampalas konvencija);

24. uzsver, ka drošu valstu un drošu izcelsmes valstu jēdzieni nedrīkst traucēt patvēruma pieprasījumu individuālai izskatīšanai; aicina apkopot īpašu, sīki izstrādātu un sistemātiski atjauninātu informāciju par cilvēku, īpaši sievieti, bērnu, invalīdu un LGBTI personu, tiesībām patvēruma meklētāju izcelsmes valstīs, tostarp valstīs, ko uzskata par drošām valstīm;

25. uzsver, ka ir jādara viss iespējams, lai bēgļiem dalībvalstīs un bēgļu nometnēs tiktu nodrošināta pienācīga dzīves vide, galvenokārt veselības aprūpe, iespēja iegūt izglītību un iespēja strādāt;

26. uzsver, ka jāpalielina izglītības iespējas; aicina saskaņot politiku kvalifikācijas atzīšanas jomā un migrējošo darba ņēmēju tiesību aizsardzību un sociālo nodrošinājumu atbilstīgi galvenajām SDO konvencijām; aicina parakstīt un ratificēt Starptautisko konvenciju par visu migrējošu darba ņēmēju un viņu ģimenes locekļu tiesību aizsardzību;

27. uzskata, ka pagaidu vai alternatīvā aizsardzība, pamatojoties uz pieņemumu, ka bēgļi pēc iespējas drīzāk atgriezīsies mājās, izraisa integrācijas perspektīvu un iespēju trūkumu; atgādina, ka liela nozīme ir labvēlīgai ietekmei, kādu bēgļi var radīt pilsoniskās sabiedrības veidošanā, atgriežoties savās valstīs no ārvalstīm;

28. pauž nosodījumu par nepieļaujami lielo Vidusjūrā bojāgājušo migrantu skaitu un pauž bažas, ka palielinās to pārkāpumu skaits, kas izdarīti pret migrantiem un patvēruma meklētājiem, kuri ir ceļā uz Eiropu;

29. pauž nopietnu satraukumu par pazudušo nepavadīto nepilngadīgo skaitu; aicina Komisiju un dalībvalstis izveidot datubāzi, kas ietver informāciju par nepavadītiem nepilngadīgajiem, kuri ieradušies dalībvalstīs;

30. tomēr uzsver vajadzību rast ilgtspējīgus diplomātiskus un politiskus risinājumus vardarbīgiem konfliktiem un ieguldīt iedarbīgos agrīnās brīdināšanas un konfliktu novēršanas mehānismos, lai samazinātu konfliktus nākotnē; aicina ES sākt saskaņotus diplomātiskus centienus, lai kopā ar starptautiskajiem partneriem, galvenajām reģionu pārvaldes struktūrām un reģionālajām organizācijām spēcīgāk un aktīvāk rīkotos konfliktu novēršanas, mediācijas, atrisināšanas un izlīguma jomā un nodrošinātu cilvēkiem tiesības uzturēties savās mītnes valstīs un reģionos; uzsver, ka šiem virzieniem ir jāveido EADD darbības pamats, un ka šim dienestam ir jāpiešķir šo mērķu sasniegšanai vajadzīgie resursi un pilnvaras, tostarp budžeta un personāla resursi; šajā saistībā atgādina par ES delegāciju un īpašo pārstāvju būtisko lomu; uzsver, ka reakcijai uz piespiedu pārvietošanu un migrāciju ir jābūt balstītai uz vajadzībām un tiesībām un jāņem vērā iedzīvotāju neaizsargātība, turklāt tā ietvaros ne vien jāsniedz humānā palīdzība, bet arī jāiesaista attīstības jomas dalībnieki un pilsoniskā sabiedrība;

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

31. aicina ES un dalībvalstis nopietni uztvert pienākumus saistībā ar klimata pārmaiņu problēmas risināšanu un nekavējoties īstenot Parīzes nolīgumu, kā arī uzņemties vadošo lomu un atzīt klimata pārmaiņu ietekmi uz cilvēku masveida pārvietošanos, jo ir paredzams, ka šādas pārvietošanas apmēri un biežums palielināsies; īpaši aicina ES nodrošināt pietiekamus līdzekļus valstīm, kuras skārušas klimata pārmaiņas, lai palīdzētu tām pielāgoties klimata pārmaiņu sekām un mazināt to ietekmi; uzsver, ka to nedrīkst darīt uz nabadzības mazināšanai paredzētās tradicionālās sadarbības attīstības jomā rēķina; uzskata, ka personām, kuras ir pārvietotas klimata pārmaiņu ietekmes dēļ, jānosaka īpašs starptautiskās aizsardzības statuss, kas ņemtu vērā attiecīgo personu īpašo situāciju;

32. atzinīgi vērtē darbu, ko, neraugoties uz visām grūtībām un apdraudējumiem, veic vietējās un starptautiskās NVO un pilsoniskās sabiedrības organizācijas, sniedzot tūlītēju palīdzību neaizsargātākajām personām un daudzos gadījumos glābjot to dzīvības bēgļu un migrantu izcelsmes valstīs, tranzīvalstīs vai galamērķa valstīs; norāda, ka bieži vien šis darbs arī novērš nepilnības valstu un starptautiskās sabiedrības rīcībā;

33. uzskata, ka ir ļoti svarīgi mainīt pašreizējo nostāju attiecībā uz bēgļiem, atainojot tos tikai kā apgrūtinājumu, un uzsver labvēlīgo ieguldījumu, ko bēgļi var sniegt vietējai sabiedrībai, ja viņiem tiek dota šāda iespēja; iesaka iesaistīt bēgļus tādas politiskas rīcības definēšanā un izstrādē, kas viņus ietekmē tieši, un vajadzīgo programmu sagatavošanā un pilnveidē; aicina Eiropas iestādes un aģentūras piedāvāt stažēšanās iespējas savās pārvaldēs, īpaši piesaistot jaunus bēgļus, kuri absolvējuši mācību iestādes un likumīgi dzīvo Eiropas Savienībā, lai rādītu piemēru un apliecinātu ieguvumus, ko sniedz ieguldījums jaunajā paaudzē;

ES ārējā darbība un partnerības ar trešām valstīm

34. uzsver, ka ES ārējai darbībai jābūt uz mieru vērstai, aktīvākai un tālredzīgai, nevis lielākoties tādai, kas reaģē uz notikušo, mainot mērķus atbilstoši jaunām krīzēm; atbalsta ciešāku sadarbību starp ES un trešām valstīm drošības, izglītības un informācijas apmaiņas jomā, lai uzlabotu migrācijas plūsmu pārvaldību un nepieļautu jaunas krīzes; atgādina, ka migrāciju rada sarežģīts cēloņu kopums, tostarp tādi cēloņi kā iedzīvotāju skaita pieaugums, nabadzība, iespēju trūkums un nepietiekams darbvietu radīšanas apjoms, politiskā nestabilitāte, cilvēktiesību pārkāpumi, politiskā apspiešana, vajāšana, militāri konflikti un cita veida vardarbība, kā arī klimata pārmaiņas; atgādina, ka šo problēmu risināšana var mazināt piespiedu pārvietošanu un migrāciju rosinošos faktoros; uzsver, ka ir būtiski palielināt politikas saskaņotību divos līmeņos: starp ES iekšpolitiku un ārpolitiku un ārējās darbības ietvaros starp paplašināšanās, kaimiņattiecību, Eiropas kaimiņattiecību, divpusējo attiecību ar ES stratēģiskajiem partneriem, kā arī attīstības un tirdzniecības politiku; uzskata, ka tirdzniecības politikai attiecībā uz tirdzniecību ar trešām valstīm vajadzētu būt savstarpēji izdevīgai, pienācīgi ņemot vērā atšķirības šo valstu un ES ekonomikā; uzsver komisāru grupas ārējās darbības jautājumos nozīmi ES darbību migrācijas jomā koordinēšanā augstākajā politiskajā līmenī un vērienīgas ES kopējās migrācijas politikas veicināšanā;

35. uzsver, ka jāievieš visaptveroša pieeja ārējo konfliktu un krīžu risināšanai, analizējot pārvietošanas tiešo un netiešo ekonomikas, vides, sociālo, fiskālo un politisko ietekmi uz trešām valstīm, lai labāk pielāgotu attīstības politiku šo valstu vajadzībām;

36. atgādina, ka pārskatītajā Eiropas kaimiņattiecību politikā (EKP), kas izklāstīta 2015. gada 18. novembrī, paplašinātos sadarbības plānos paredzēts iesaistīt trešās valstis, kas ir ES kaimiņreģiona partnervalstu kaimiņvalstis; tāpēc mudina izveidot tematiskos satvarus, lai ierosinātu sadarbību starp ES, dienvidu kaimiņreģiona partnervalstīm un galvenajiem reģionālajiem dalībniekiem, jo īpaši Āfrikā, attiecībā uz reģionālajiem jautājumiem, piemēram, drošību, enerģētiku vai bēgļu un migrācijas plūsmu pārvaldību;

37. atkārtoti uzsver principu "vairāk par vairāk" kā ES ārpolitikas pamatu, saskaņā ar kuru Eiropas Savienībai vajadzētu veidot vēl ciešākas (finansciālas) partnerattiecības ar valstīm, kuras gūst panākumus demokrātisku reformu jomā; uzsver, ka uzmanības veltīšana trešo valstu iedzīvotāju dzīves kvalitātes uzlabošanai jāizvirza par vienu no ES ārpolitikas prioritātēm;

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

38. aicina AP/PV sadarbībā ar dalībvalstīm pievērsties valsts, ekonomikas un sabiedrības noturības veidošanai, jo īpaši ES kaimiņvalstīs un plašāk kaimiņu reģionos, tostarp izmantojot Eiropas kaimiņattiecību politikas un citus ES instrumentus;

39. pauž nosodījumu, ka migrāciju arvien lielākā mērā uzskata par noziedzīgu nodarījumu, tādējādi ļaujot neievērot attiecīgo personu cilvēktiesības, pieļaujot sliktu izturēšanos un bēgļu patvaļīgu aizturēšanu trešās valstīs; aicina AP/PV un EĀDD risināt šo problēmu, tostarp dialogos par cilvēktiesībām un tiesiskuma, brīvības un drošības apakškomiteju sanāksmēs, un veidot aizsardzības spējas trešās tranzīvalstīs;

40. lai nodrošinātu skaidru satvaru ES attiecībām ar trešām valstīm, aicina izveidot patiesu uz cilvēktiesībām balstītu kopēju Eiropas migrācijas politiku, kas pamatota uz LESD 80. pantā paredzēto dalībvalstu solidaritātes principu, un nodrošināt ES ārējo robežu aizsardzību un pienācīgus drošas un sakārtotas migrācijas, tostarp cirkulārās migrācijas, likumīgus ceļus, un kas būtu ilgtspējīga un ilgtermiņa politika izaugsmes un kohēzijas veicināšanai ES; mudina Komisiju un Padomi nostiprināt Eiropas zilās kartes shēmu, lai labāk pārvaldītu ekonomisko migrāciju; brīdina, ka politika, kas varētu būt pretrunā LES 8. pantā un Pamattiesību hartā paredzētajām ES pamatvērtībām, mazinātu ES uzticamībai un tās spēju ietekmēt starptautiskās norises; norāda, ka ES ārējā migrācijas politikā jāpanāk vienošanās ar trešām valstīm, pamatojoties uz ilgtermiņa mērķiem nolūkā izveidot ilgstošas partnerattiecības; atgādina, ka šādām partnerattiecībām jābūt pamatotām uz dialogu, kopīgām interesēm un abpusēju līdzdalību; pauž atzinību par ES Rīcības plānu cīņai pret migrantu kontrabandu (2015.–2020. gads), kurā paredzēta ciešāka sadarbība ar trešām valstīm, tomēr uzsver, ka izšķirīga nozīme kontrabandistu darbības modeļa izjaukšanā un cilvēku tirdzniecības apkarošanā būtu kopējas ES politikas īstenošanai likumīgas migrācijas jomā; aicina Komisiju pilnībā saskaņot spēkā esošo ES *acquis* ar ANO Protokolu par migrantu nelikumīgas ieviešanas pa zemes, jūras un gaisa ceļiem apkarošanu un nodrošināt pienācīgu aizsardzību migrantiem, kuri cietuši no vardarbības un ļaunprātīgas izmantošanas;

41. prasa, lai visos nolīgumos ar trešām valstīm tiktu garantētas migrantu tiesības neatkarīgi no viņu statusa un atbilstīgi starptautiskajām tiesībām, un aicina pieņemt attiecīgus tiesību aktus, tostarp patvēruma tiesību aktus, kuros ir jo īpaši noteikts, ka robežu nelikumīgu šķērsošanu vien nevar uzskatīt par pamatojumu tam, lai kādu apcietinātu;

42. atkārti, cik nozīmīga cilvēku tirdzniecības un kontrabandas apkarošanā ir sadarbība ar trešām valstīm, jo tādējādi šos tīklus var neitralizēt maksimāli tuvu to sākumpunktam; šajā sakarā uzsver vajadzību stiprināt sadarbību ar šo valstu tiesu iestādēm un policiju, lai minētos tīklus atklātu un likvidētu; turklāt atgādina vajadzību vairoties šo valstu kapacitāti, lai tās pašas varētu veikt noziedzīgo nodarījumu izmeklēšanu un sodīt par tiem atbildīgās personas; tāpēc prasa rosināt sadarbību starp Eiropas Savienību, dalībvalstīm, Eiropu, *Eurojust* un attiecīgajām trešām valstīm; atkārtoti uzsver, ka pret cilvēku tirdzniecību vērstie pasākumi nedrīkstētu nelabvēlīgi ietekmēt tādu personu tiesības, kuras ir cilvēku tirdzniecības upuri, migranti, bēgļi un personas, kam nepieciešama starptautiskā aizsardzība; prasa nekavējoties izbeigt cilvēku tirdzniecības upuru un bērnu aizturēšanu;

43. norāda, ka cilvēku tirdzniecības un kontrabandas tīkli savu noziedzīgo darbību īstenošanai izmanto visas interneta piedāvātās iespējas un ka tāpēc ir svarīgi, lai Savienība pastiprinātu savu rīcību, jo īpaši izmantojot Eiropu un ES vienību ziņošanu par interneta saturu (*IRU*), un sadarbību ar trešām valstīm šajā jomā;

44. atgādina, ka cilvēku tirgotāji var izmantot likumīgus migrācijas ceļus, lai savus upurus nogādātu uz Eiropu; uzskata, ka kritērijos, kas trešām valstīm jāizpilda vīzu liberalizācijas nolīguma slēgšanai ar Savienību, ir īpaši jāparedz šo trešo valstu sadarbība cilvēku tirdzniecības apkarošanā; aicina Komisiju visās sarunās par šo nolīgumu slēgšanu pievērst īpašu uzmanību gan šim jautājumam, gan cīņai pret cilvēku kontrabandistiem;

45. atzinīgi vērtē pieeju, ka ES pašai ir jānosaka skaidras prioritātes un izmērāmi mērķi attiecībā uz visiem kopējās politikas virzieniem un īpaši attiecībām ar trešām valstīm; uzsver, ka Parlamentam vajadzētu piedalīties šo skaidro mērķu noteikšanā; uzskata, ka ES ārējā darbība, kuras pamatā ir kopīga pieeja, būs vienīgais veids, kā īstenot spēcīgāku un efektīvāku politiku; aicina īstenot patiesi vienotus un saskaņotus pasākumus starp ES un dalībvalstīm, jo vienpusējas iniciatīvas iekšlietās vai ārlietās var apdraudēt mūsu kopējās politikas un interešu dzīvotspēju un sekmes;

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

46. prasa uzlabot ES ārējo robežu aizsardzību, lai novērstu nelikumīgu ieceļošanu Eiropas Savienībā, novērstu cilvēku kontrabandu un nepieļautu cilvēku bojāeju jūrā; šajā sakarā atzinīgi vērtē Eiropas Robežu un krasta apsardzes izveidi ar *Frontex* atbalstu, kas ļaus efektīvāk pārvaldīt migrāciju; tomēr uzsver, ka jāsniedz lielāka finansiālā un tehniskā palīdzība robežu aizsardzības jomā visām dienvidaustrumu ES dalībvalstīm, ES kandidātvalstīm un citām partnervalstīm šajā reģionā; jo īpaši pauž nožēlu par to, ka nav veikta Eiropas Robežu un krasta apsardzes aģentūras darbības parlamentārā pārbaude, un tāpēc pieprasa, lai aģentūra sistemātiski ziņotu Eiropas Parlamentam par tās sadarbības mehānismiem un operācijām, kas īstenotas kopā ar trešām valstīm un pilsonisko sabiedrību;

47. uzsver, ka drošu un likumīgu maršrutu atvēršana patvēruma meklētājiem un iespējamajiem migrantiem ļautu viņiem izmantot oficiālas ieceļošanas un izceļošanas iespējas, tādējādi atņemot peļņas gūšanas iespējas cilvēku tirgotājiem un ar viņiem saistītajiem organizētās noziedzības tīkliem; uzsver, ka likumīgas migrācijas ceļu trūkums bieži izraisa neatbilstīgas mobilitātes pieaugumu, kam savukārt raksturīga lielāka neaizsargātība un ļaunprātīgas izturēšanās risks visos migrācijas un bēgļu plūsmas posmos; šajā sakarā prasa steidzami, konkrēti un reāli izveidot organizētus, drošus un likumīgus migrācijas ceļus uz ES kopumā, cita starpā ar iedarbīgāku ģimenes atkalapvienošanās mehānismu un pārmitināšanas programmām; atkārtoti arī savu aicinājumu dalībvalstīm izmantot visas esošās iespējas nodrošināt bēgļiem humanitārās vīzas, jo īpaši neaizsargātajām personām un visvairāk attiecībā uz nepavadītiem nepilngadīgajiem, Savienības vēstniecībās un konsulātos bēgļu izcelsmes valstīs vai tranzīvalstīs; aicina kopējā Eiropas patvēruma sistēmā pieņemt patvēruma pieprasījumus un tos apstrādāt arī ārpus ES vai pie ES ārējām robežām; aicina ES atbalstīt "humanitāro koridoru" izveidi smagu bēgļu un pārvietošanas krīžu gadījumā nolūkā sniegt humāno palīdzību un nodrošināt bēgļu pamatvajadzību apmierināšanu un cilvēktiesību ievērošanu; pieņem zināšanai Komisijas priekšlikumu par Savienības pārmitināšanas regulējuma izveidi, bet prasa Savienības līmenī turpināt darbu pie tādu likumīgu ceļu izveides un stiprināšanas, kas papildinātu pārmitināšanu;

48. pieņem zināšanai satvaru partnerībai ar trešām valstīm, kas uzskatāms par reālas politiskas rīcības izpaušmi, jo īpaši tāpēc, ka tā divpusējā pieeja iekļauj gan īstermiņa mērķus, piemēram, cilvēku dzīvību glābšanu Vidusjūrā un atgriešanos uz izcelsmes valstīm un tranzīvalstīm gadījumu skaita palielināšanu, gan ilgtermiņa mērķus, piemēram, neatbilstīgas migrācijas un piespiedu pārvietošanas pamatcēloņu likvidēšana, palielinot ES atbalstu trešām valstīm spēju veidošanai un politiskās, sociālās un ekonomikas situācijas uzlabošanai; uzsver, ka 2016. gada jūnija paziņojumā izklāstītās pieejas panākumi ir atkarīgi no ES spējas piedāvāt trešām valstīm, kuras ir tranzīta un izcelsmes valstis, reālus stimulus, par kuriem panākta kopīga vienošanās, un pauž bažas par ierobežoto piedāvājumu, kurš galvenokārt vērsts uz robežu pārvaldību vai atbalstītas brīvprātīgas atgriešanās shēmām, kas gan ir būtiskas un vajadzīgas, tomēr ir tikai daļējs īpaši sarežģītas situācijas īstermiņa risinājums; uzsver, ka jaunais partnerības satvars nedrīkst kļūt par vienīgo pilāru ES darbībai migrācijas jomā un norāda uz vajadzību līdzsvarot un papildināt šo atbildes reakciju, pievēršoties vietējās ekonomikas, kvalifikācijas un reģionālās mobilitātes uzlabošanai un aizsardzības līmeņa paaugstināšanai tranzīvalstīs un izcelsmes valstīs;

49. atgādina, ka liela nozīme ir līdzsvarotai pieejai, kas izmantota jaunajā satvarā partnerībai; brīdina neizmantojot kvantitatīvo pieeju, kas formulēta jaunajā satvarā partnerībai un saistītajos "migrācijas paktos" un kur "izmērāms atgriešanās gadījumu skaita pieaugums" ir noteikts par vienu no ES galvenajiem mērķiem; norāda, ka atgriešanās gadījumu skaits nepārprotami ir atkarīgs no migrācijas plūsmu veida un situācijas izcelsmes valstīs; uzsver, ka pakta īstermiņa mērķiem vajadzētu būt vēršiem uz to, kā labāk risināt problēmas, ar kurām saskaras trešās valstis, tostarp to, kā tās risināt, izveidojot likumīgas migrācijas kanālus, kā rezultātā samazinātos neatbilstīgas migrācijas līmenis un bojā gājušo skaits Vidusjūrā; aicina palielināt stipendijas, kas pieejamas jauniešiem no trešām valstīm; atzinīgi vērtē to, ka ES programmas atgriešanās un reintegrācijas jomā atbalsta spēju veidošanu un migrācijas pārvaldības uzlabošanu tranzīvalstīs un izcelsmes valstīs; aicina novērtēt, kā tiek īstenota ES atgriešanās politika; norāda, ka trešām valstīm ir jāievēro savas saistības atpakaļuzņemšanas nolīgumu ietvaros;

50. uzsver, ka jāveido ciešas partnerattiecības ar ES kandidātvalstīm un potenciālajām kandidātvalstīm Rietumbalkānu reģionā saistībā ar migrācijas jautājumu, un jāsniedz reģionam vajadzīgais atbalsts un jānodrošina sadarbība migrācijas plūsmu pārvaldībā;

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

51. aicina izstrādāt mobilitātes partnerības un cirkulārās migrācijas nolīgumus, kas veicinātu trešo valstu valstspiederīgo pārvietošanos starp savām valstīm un ES un spēcīnātu gan šo valstu, gan ES sociāli ekonomisko attīstību;

52. uzsver — īstenojot mācību pasākumus trešās valstīs un paraugprakses apmaiņu ar tām, Savienībai būtu jāpievēršas attiecīgiem Savienības un starptautiska līmeņa tiesību aktiem un praksei, kas cita starpā saistīta ar pamattiesībām, piekļuvi starptautiskai aizsardzībai, meklēšanas un glābšanas darbībām, kā arī mazaizsargātu personu apzināšanas un šīm personām sniegtās palīdzības uzlabošanu; uzskata, ka tas jo īpaši attiecas uz apmācību, kas saistīta ar robežu pārvaldību, kuru saskaņā ar starptautiskajām tiesībām nekādi nevajadzētu izmantot kā līdzekli, ar ko neļaut cilvēkiem atstāt savu valsti;

53. prasa ievērot vislielāko modrību attiecībā uz izturēšanos pret tiem migrantiem, kurus nosūta atpakaļ uz viņu izcelsmes valsti vai trešo valsti; uzskata, ka visos dialogos par atgriešanu un atpakaļuzņemšanu, jo īpaši saistībā ar atpakaļuzņemšanas nolīgumiem, ir sistemātiski jārisina jautājums par migrantu drošu atgriešanos un reintegrāciju; uzsver, ka būtu jānodrošina migrantiem pilnīga drošība un viņi jāpasargā no pazemojošas un necilvēcīgas izturēšanās, tostarp aizturēšanas centros, un ka Savienībai jāatbalsta reintegrācijas programmas; norāda, ka neviens cilvēks nedrīkstētu piespiedu kārtā tikt nosūtīts vai atgriezts atpakaļ uz valsti, kurā viņa dzīvība vai brīvība ir apdraudēta izcelsmes, reliģiskās pārliecības, nacionalitātes, piederības noteiktai sociālajai grupai vai politisko uzskatu dēļ vai kurā viņam pastāv spīdzināšanas un pazemojošas izturēšanās risks, kā arī cilvēktiesību pārkāpumi kopumā; norāda, ka starptautiskie tiesību akti aizliedz kolektīvās izraidīšanas aktus un atpakaļnosūtīšanu;

54. atbalsta amatpersonas, kuras ārpolitikā un attīstības politikā ir atbildīgas par to, lai nodrošinātu, ka pret repatriētajām personām izturas pienācīgi, ievērojot viņu integritāti; aicina Komisiju un dalībvalstis izstrādāt papildprogrammas, lai nodrošinātu, ka mītnes valstīs tiek īstenotas praktiskās palīdzības programmas, kas ietver gan arodapmācības pasākumus, gan programmas, kuru mērķis ir radīt ekonomiku veidojošas struktūras, tostarp jaunuzņēmumus un mazos uzņēmumus, kā arī profesionālās un akadēmiskās apmaiņas programmas ar ES dalībvalstīm;

55. uzsver, ka partnerības nolīgumu, piemēram, mobilitātes partnerības, uzdevums ir nodrošināt, lai migrantus var droši uzņemt tranzīvalstīs un izcelsmes valstīs, pilnībā ievērojot viņu pamattiesības; uzsver, ka Parlamentam saskaņā ar Lisabonas līgumu (LESD 79. panta 3. punkts) ir skaidri noteiktas tiesības lemt par atpakaļuzņemšanas un mobilitātes nolīgumiem, un īpaši uzsver, ka pirms asociācijas nolīgumu vai līdzīgu nolīgumu noslēgšanas jāsaņem Parlamenta piekrišana (LESD 218. panta 6. punkta v) apakšpunkts) un ka Eiropas Parlaments ir nekavējoties un pilnīgi jāinformē visos procedūras posmos (LESD 218. panta 10. punkts);

56. atkārto Parlamenta nostāju, kas pausta 2016. gada 12. aprīļa rezolūcijā, un vairāk atbalsta Savienības atpakaļuzņemšanas nolīgumus nekā dalībvalstu un trešo valstu noslēgtus divpusējus nolīgumus; atgādina, ka nesen tika izstrādāts jauns Eiropas dokuments personu atgriešanai, un uzsver, ka visos jaunajos atkaluzņemšanas nolīgumos būtu sistemātiski jāveicina tā atzišana;

57. pauž atzinību par augsta līmeņa dialogiem, ko Augstā pārstāve un priekšsēdētāja vietniece (AP/PV), Komisija un dažos gadījumos dalībvalstis īstenojušas visas ES vārdā, kā labu un iedarbīgu praksi, kas sekmē koordināciju; uzsver, ka koordinācija būtu jānodrošina Komisijai un EĀDD; aicina Komisiju un EĀDD regulāri informēt Parlamentu par šiem dialogiem un ziņot par to, kā tieši praksē tiek īstenots Rabātas process, Hartūmas process un prioritārās iniciatīvas, par kurām panākta vienošanās Valetas samitā; atkārtoti norāda, ka starp ES un trešām valstīm noslēgto partnerību savstarpēja ievērošana ir būtisks nosacījums sekmīgai ES migrācijas politikai; pauž nožēlu, ka prioritārajām valstīm paredzētais dokumentu kopums, ko Komisija, EĀDD un dalībvalstis izstrādājušas kā daļu no jaunā satvara partnerībai, nav iesniegts un ievēlētie Eiropas pilsoņu pārstāvji to nav ne apsprieduši, ne atbalstījuši; pauž nosodījumu pa šo pārdzamības trūkumu un prasa iesaistīt Parlamentu paktu migrācijas jomā izstrādē un to īstenošanas kontrolē, kurai jānodrošina cilvēktiesību, starptautisko humanitāro tiesību un ES līgumu saistību attīstības jomā pilnīga ievērošana;

58. norāda, ka ES un partnervalstīm savās attiecīgajās ilgtspējīgas attīstības programmās jāparedz labi pārvaldīta migrācijas dinamika, lai sasniegtu ilgtspējīgas attīstības programmas 2030. gadam mērķus; šajā saistībā aicina Komisiju un EĀDD palīdzēt tranzīvalstīm izstrādāt migrantu integrācijas stratēģijas un ieviest patvēruma sistēmas, kurās nodrošināts augsts aizsardzības līmenis;

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

59. uzsver, ka ES palīdzībai un sadarbībai ir jābūt pielāgotai nolūkā panākt attīstību un izaugsmi trešajās valstīs, tādējādi arī veicinot izaugsmi Eiropas Savienībā, un saskaņā ar LESD 208. pantu mazināt un visbeidzot izskaust nabadzību, nevis mudināt trešās valstis sadarboties saistībā ar neatbilstīgo migrantu atpakaļuzņemšanu vai cilvēku piespiedu aizturēšanu, liedzot tiem pārvietošanās iespēju, vai uz Eiropu virzīto migrācijas plūsmu apturēšanu; atgādina, ka gan līdzekļu devējiem, gan palīdzības saņēmējvalstu valdībām jāstrādā, lai uzlabotu palīdzības efektivitāti; norāda, ka migrācijas plūsmas ir starptautiska realitāte un tām nevajadzētu kļūt par rādītāju ES ārējās migrācijas politikas īstenošanai trešās valstīs un ka, vienojoties ar trešām valstīm, ir jāpamatojas uz ilgtermiņa mērķiem, ilgstošu partnerattiecību veidošanu un cilvēktiesību ievērošanu;

60. uzsver, ka ir svarīgi apspriesties ar pilsonisko sabiedrību saistībā ar visām Savienības ārpolitikas nostādņēm, īpašu uzmanību pievēršot pilnvērtīgai līdzdalībai, pārredzamībai un pienācīgai informācijas izplatīšanai attiecībā uz visām politikas nostādņēm un visiem procesiem, kas saistīti ar migrāciju;

61. aicina Komisiju cieši sadarboties ar nevalstiskajām organizācijām un ekspertiem, kas strādā patvēruma meklētāju izcelsmes valstīs, lai izstrādātu pēc iespējas labākus veidus, kā palīdzēt neaizsargātākajām personām un sociālajām grupām; aicina Komisiju iesaistīt NVO un ekspertus patvēruma meklētāju izcelsmes valstīs, lai noskaidrotu, kuri konfliktu novēršanas mehānismi un instrumenti darbojas vislabāk;

62. uzsver, ka, lai izvairītos no pasākumu dublēšanas, palielinātu globālās palīdzības ietekmi un efektivitāti un nodrošinātu, ka galvenā uzmanība ir veltīta attīstībai, Komisiju vajadzētu uzturēt stabilu dialogu ar vietējām un starptautiskajām NVO, pilsonisko sabiedrību un pašvaldībām partnervalstīs, kā arī ar ANO, lai izstrādātu, īstenotu un novērtētu politiku migrācijas, pārvietošanas un bēgļu jautājumos;

63. vērš uzmanību uz nodomu pārskatīt sadarbības attīstības jomā plānošanas dokumentus jauno migrācijas pakta īstenošanas nolūkā; uzsver, ka šī pārskatīšana jāveic saskaņā ar attīstības efektivitātes principiem un veidojot dialogu ar partnervalstīm, Eiropas un vietējām pilsoniskās sabiedrības organizācijām un privāto sektoru; aicina Parlamentu pilnībā iesaistīties visos pārskatīšanas posmos, ieskaitot Eiropas Attīstības fonda (EAF) plānošanas dokumentu daļu; aicina dalībvalstis pamatīgi pārskatīt to attīstības palīdzības politiku saskaņā ar apņemšanos piešķirt 0,7 % no nacionālā kopienākuma (NKI), lai panāktu ilgtermiņīgas attīstības mērķus;

64. aicina rīkot līdzsvarotas diskusijas starp ES un tās ārējiem partneriem; iesaka ES un tās dalībvalstīm uzņemties radīt lielākas iespējas likumīgai migrācijai uz ES, neatkarīgi no tā, vai tās nolūks ir aizsardzības meklēšana, nodarbinātība un izglītība vai ģimenes atkalapvienošana;

65. aicina dalībvalstis un Komisiju veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai veicinātu ātrākas, lētākas un drošākas migrantu naudas pārskaitījumu procedūras izcelsmes valstīs un saņēmējvalstīs, tostarp samazinot darījumu izmaksas, kā noteikts 2016. gada 19. septembra Ņujorkas deklarācijā par bēgļiem un migrantiem;

66. pauž ārkārtīgas bažas par Sīrijas konfliktu, kurš vēl turpinās un kurā vardarbība pret civiliedzīvotājiem, uzbrukumi civilajai infrastruktūrai un slimnīcām un starptautisko humanitāro tiesību pārkāpumi pēdējos piecos gados ir noveduši pie puses valsts iedzīvotāju piespiedu pārvietošanas; aicina ES un dalībvalstis uzlabot konfliktu novēršanas un krīžu pārvaldības mehānismus un palielināt ES nozīmi konfliktu risināšanā tās kaimiņvalstīs un īpaši Sīrijas konflikta risināšanā; pauž pilnīgu atbalstu Sīrijas kaimiņvalstīm, kuras, neraugoties uz resursu ierobežotību, joprojām ārkārtīgi solidāri turpina izmitināt miljonus bēgļu; atgādina, ka liels skaits šo bēgļu joprojām dzīvo trūcīgos apstākļos bez piekļuves juridiskai atzīšanai, veselības aprūpes un izglītības sistēmām vai darba tirgum, vai ar ierobežotu piekļuvi šīm iespējām; pauž nopietnas bažas par to 75 000 cilvēku likteni un humanitāro situāciju, kuri ir aizturēti neoficiālajā *Rukban* nometnē pie Jordānijas robežas; aicina ES un tās dalībvalstis turpināt un pastiprināt sadarbību un dialogu ar Libānu un Jordāniju un citām trešām uzņēmējām valstīm, un palielināt ar starptautisko organizāciju un Eiropas struktūru starpniecību piešķirto finansiālo atbalstu, lai, pirmkārt, nodrošinātu bēgļiem pienācīgus dzīves apstākļus, piekļuvi pamatpakalpojumiem, tiesības uz brīvu pārvietošanos un darba iespējas un, otrkārt, nodrošinātu, ka līdzekļi sasniedz tiem paredzēto mērķi; uzsver, ka šie centieni jāpapildina ar palīdzības nodrošināšanu uzņēmējām kopienām, lai stiprinātu to ekonomisko noturību;

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

67. norāda, ka pēc tās politiskās vienošanās īstenošanas, kas 2016. gada 18. martā tika panākta starp dalībvalstīm un Turciju, ir samazinājies to cilvēku skaits, kuri ierodas priekšposteņa dalībvalstīs; uzsver starptautisko humānās palīdzības organizāciju paustās bažas par šo politisko vienošanos, jo īpaši saistībā ar starptautisko tiesību un cilvēktiesību ievērošanu; ir nobažījies par stāvokli Turcijā un to, kā šis stāvoklis ietekmēs priekšstatus par Turciju kā par drošu valsti; uzsver, ka vīzu režīma liberalizācija attiecībā uz Turciju jāuztver nevis kā atlīdzība par sadarbību ar ES migrācijas jomā, bet gan kā visu ES noteikto kritēriju precīzas izpildes iznākums; brīdina nedublēt šo modeli citās valstīs, jo ir jāņem vērā katras valsts un reģiona īpatnības;

68. pauž nopietnas bažas par cilvēktiesību situāciju Turcijā, kur tiek pastāvīgi pārkāptas tādas pamattiesības kā vārda brīvība un pulcēšanās brīvība, kur valsts dienvidaustrumu daļas iedzīvotājiem uzbrūk pašu valdība, kur vairāk nekā 30 000 valsts ierēdņu ir atlaisti no darba politisku iemeslu dēļ un kur pārvaldes iestādes ir slēgušas vairāk nekā 130 plašsaziņas līdzekļu;

69. pauž nožēlu par apspriežu un pārredzamības trūkumu, formulējot nesen parakstīto Kopējo turpmāko virzību migrācijas jautājumos starp Afganistānu un ES, kurā galvenā uzmanība pievērsta atpakaļuzņemšanai un kurā apsvērta neierobežota Afganistānas pilsoņu atgriešana brīvprātīgi vai piespiedu kārtā; pauž satraukumu par iespējamo ietekmi uz afgāņu patvēruma meklētājiem, kuri 2016. gadā veido otru lielāko nacionālo grupu, kas lūdz patvērumu ES; atgādina, ka atgriešanu var īstenot tikai tad, kad ir pienācīgi izskatīts katrs atsevišķais gadījums, pilnībā ievērojot šo cilvēku tiesības, un aicina ES un dalībvalstis piešķirt līdzekļus, kas vajadzīgi, lai paātrinātu pašreizējās administratīvās un tiesiskās procedūras;

70. pauž patiesu nožēlu, ka ES migrācijas politikas regulējumā un, reaģējot uz bēgļu pārvietošanos, ES un tās dalībvalstis ir izvēlējušās noslēgt tādus nolīgumus ar trešām valstīm, attiecībā uz kuriem var izvairīties no parlamentārās uzraudzības, kas ir saistīta ar Kopienas metodi; aicina Komisiju iekļaut vismaz pusgada novērtēšanas mehānismu attiecībā uz visām politiskajām deklarācijām, kas parakstītas ar trešām valstīm, lai novērtētu, vai šo nolīgumu darbība jāturpina vai jāpārtrauc; uzsver, ka visos nolīgumos, kas noslēgti migrācijas un bēgļu politikas ietvaros, jāiekļauj cilvēktiesību garantijas;

71. uzsver, ka ES politika attiecībā uz Āfriku ir viens no galvenajiem stabilitātes un attīstības elementiem turpmākajos gados un desmitgadēs; uzskata, ka ES arī turpmāk jāvelta uzmanība Sāhelas reģiona un Āfrikas raga valstīm, kā arī nestabilajiem reģioniem Āfrikas ziemeļu un dienvidu daļā; uzsver saistību starp attīstību, drošību un migrāciju un aicina veidot ciešāku sadarbību konfliktu novēršanas un pārvaldības jomā, kā arī novēršot destabilizācijas, piespiedu pārvietošanas un neatbilstīgas migrācijas pamatcēloņus, veicinot izturētspēju, ekonomiskās iespējas un iespēju vienlīdzību, un novēršot cilvēktiesību pārkāpumus; uzskata, ka ES jāuzņemas galvenie pienākumi, lai stabilizētu situāciju Lībijā un novērstu cilvēktiesību pārkāpumus pret lībiešiem, bēgļiem un migrantiem;

Piemēroti rīcības veidi

72. atzīst Komisijas priekšlikumu par jaunu un vērienīgu ārējo investīciju plānu (ĀIP), kas paredzēts, lai mobilizētu ieguldījumus ES kaimiņvalstīs un trešās jaunattīstības valstīs, ar nosacījumu, ka šis plāns tiek īstenots pilnīgi pārredzamā veidā un ieguldījumi palīdz uzlabot apstākļus saņēmējās valstīs, apkarojot korupciju un sliktu pārvaldību; norāda, ka ierosinātais Eiropas Ilgtspējīgas attīstības fonds tiks daļēji finansēts no Eiropas Attīstības fonda (EAF), Attīstības sadarbības instrumenta (ASI) un Eiropas Kaimiņattiecību instrumenta (EKI) piešķirumiem, kas nozīmē, ka attīstības fondi tiks izmantoti, lai veicinātu privātā sektora ieguldījumus; uzskata, ka privātā sektora atbalstīšana trešās valstīs un vienlaikus tādas vides veidošana, kurā valda laba pārvaldība un uzņēmējdarbības prakse, būtu jāpilnveido turpmāk, nevis jāprezentē kā jauns pasākums; aicina Komisiju nodrošināt ārējo finanšu instrumentu, piemēram, ASI un EAF, saskaņotību ar projektiem, lai vērstu ES palīdzību uz prioritātēm un izvairītos no līdzekļu un pūļu izšķērdēšanas; uzsver nepieciešamību ievērot sistemātisku papildināmību gan atbalstītās politikas izvēlē, gan tās finansiālā īstenošanā;

73. uzsver, ka jaunajam Eiropas Ilgtspējīgas attīstības fondam paredzētā EUR 3,35 miljardu lielā summa, kas tam atvēlēta kā daļa no ĀIP, atbilst vairāk nekā 5 % no kopējiem līdzekļiem, kas pieejami no EAF, ASI un EKI saskaņā ar daudzgadu finanšu shēmu (DFS); aicina Komisiju sniegt sīkāku informāciju par šo aplēsi un paredzamo ietekmi un norādīt pieņēmumus, kādēļ tā sagaida, ka dalībvalstis, pārējie līdzekļu devēji un privātie partneri tajā ieguldīs gandrīz EUR 44 miljardus, lai gan dažas dalībvalstis vēl nav veikušas ieguldījumu pašreizējos trasta fondos;

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

74. iesaka piešķirt pietiekamus līdzekļus pasākumiem, kas īpaši pielāgoti bēgļiem un iekšzemē pārvietotām personām laikposmā, kurā tām piemēro pagaidu aizsardzības režīmu, nodrošinot visu paaudžu pārstāvjiem izaugsmes iespējas un mācības, izglītību bērniem, profesionālo apmācību jauniešiem un darbu pieaugušajiem; uzskata, ka tādējādi tiks nodrošināts, ka tad, kad šiem cilvēkiem būs iespēja atgriezties mājās, viņi būs pilnveidojušies un spēs sniegt savām valstīm jaunu impulsu, nevis gadiem ilgi dzīvot bezcerīgās gaidās;

75. atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumu pārskatīt DFS, jo īpaši attiecībā uz iespējām piešķirt ES budžetam apjomīgākus krīzes risināšanas instrumentus; sagaida, ka ierosinātā finanšu noteikumu pārskatīšana uzlabos pārskatatbildību un pareizu finanšu pārvaldību; uzsver, ka, risinot migrācijas plūsmu galvenos iemeslus, ir jāpievēršas arī tam, lai trešām valstīm tiktu sniegts atbalsts spēju veidošanai;

76. uzsver, ka ES, finansējot to no pašas resursiem, ir jānodrošina līdzekļi, kas vajadzīgi, lai tā sasniegtu savus mērķus un īstenotu savu politiku (LESD 311. pants), jo bez pietiekama finansējuma ES nevar ne izpildīt savus pienākumus, ne apmierināt Eiropas iedzīvotāju gaidas; uzsver bezdarbības sekas humānajā jomā, politikā un ekonomikā; uzsver, ka daudzgadu finanšu shēmas (DFS) vidusposma pārskatīšana vai, vēlākais, vienošanās par nākamo DFS nodrošina vajadzīgo iespēju pārskatīt ārējos instrumentus, kas ir saistīti ar migrāciju, kā arī palielināt ES budžetu tā, lai būtu iespējams izbeigt *ad hoc* instrumentus un atjaunot budžeta vienotību; stingri uzsver, ka Parlamentam jāpiešķir galvenās uzraudzības pilnvaras šajā jomā; pauž dziļu nožēlu par to, ka Komisija nav ierosinājusi palielināt budžeta līdzekļus ārējai darbībai — budžeta pozīcija, kas jau ir salīdzinoši maza —, bet attīstības instrumentu līdzekļus vienkārši piešķir migrācijas jomas pasākumiem, tādējādi atņemot līdzekļus citām prioritātēm;

77. norāda, ka ES ārējo finansēšanas instrumentu novirzīšana aizsardzībai, miera veidošanai un konfliktu atrisināšanai, kā arī migrācijai un robežu pārvaldībai rada jaunus sarežģījumus saistībā ar šo instrumentu sākotnējiem uzdevumiem un principiem;

78. uzsver, ka jaunu un pastāvīgu katastrofu un apdraudējumu novēršanas nolūkā jāveic ilgtermiņā paredzami ieguldījumi un jāievēro jaunā ilgtspējīgas attīstības programma, galvenokārt veicinot riska novērtēšanu, plānošanu un finansēšanu, ko kopīgi veic humānās palīdzības, attīstības, miera veidošanas un klimata pārmaiņu novēršanas dalībnieki;

79. uzskata, ka tiesiskuma ievērošana un korupcijas novēršana jāizvirza par to ES darbību pamatprincipu, kas tiek īstenotas izcelsmes valstīs; uzsver, ka ir svarīgi veikt pienācīgas pārbaudes attiecībā uz trešām valstīm piešķirtā finansējuma izmantojumu, lai nodrošinātu, ka finansējums tiek izmantots paredzētajam mērķim;

80. norāda — lai gan trasta fondu un *ad hoc* finanšu instrumentu radīšana palīdz apvienot resursus, paātrina ES rīcību un palielina rīcības elastīgumu, tomēr tā var arī pakļaut riskam attīstības efektivitātes principus un mazina budžeta vienotību un Parlamenta kā budžeta lēmēj institūcijas varu; tāpēc aicina palielināt Parlamenta pilnvaras šo instrumentu izmantošanas uzraudzībā, tostarp arī iekļaut tā pārstāvju koordinācijas komitejās; atgādina, ka trasta fondu iedarbīgums ir ļoti atkarīgs no tā, cik ļoti dalībvalstis ir gatavas ieguldīt un vai tās pilnvērtīgi iesaistās; mudina šādus instrumentus nodot Parlamenta kontrolē un prasa izstrādāt pamatnostādnes to iekļaušanai ES budžetā un kompetenču jomās;

81. atgādina, ka Ārkārtas trasta fondam stabilitātes nodrošināšanai un neatbilstīgas migrācijas un personu pārvietošanas iemeslu novēršanai Āfrikā, kas izveidots Valetas samitā, ir jāpiešķir EUR 3,6 miljardi; aicina dalībvalstis atbrīvot summu, kas identiska Komisijas atbrīvotajiem EUR 1,8 miljardiem;

82. aicina trasta fondiem piemērot tos pašus noteikumus, ko piemēro ES ierastajiem finansēšanas instrumentiem attiecībā uz pārredzamību, vienlīdzīgu attieksmi pret partneriem un spēju nodrošināt paredzamu un savlaicīgu finansējumu partneriem;

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

83. pauž bažas, ka 2017. gada ES budžeta projektā paredzēta līdzekļu palielināšana migrācijas plūsmu pārvaldībai vai iekšējās drošības iniciatīvām uz ES Kohēzijas fondu un ārējo darbību rēķina;

84. aicina ES rūpīgi un sistemātiski novērtēt finansēto darbības ietekmi uz migrāciju, pārvietošanu un bēgļiem, balstoties uz humānās palīdzības un palīdzības attīstības jomā kvalitāti;

85. uzsver, ka uz vietējo situāciju pamatots mērķtiecīgs atbalsts ir efektīvas un uz rezultātu vērstas politikas pamatelements un ka šāds atbalsts būtu jāapspriež ar trešām valstīm; aicina Komisiju un dalībvalstis izstrādāt skaidrus un izmērāmus mērķus, kas jāīsteno, saskaņoti un koordinēti izmantojot finanšu instrumentus, tostarp trasta fondus;

86. pauž atzinību par to, ka tiek izmantotas kopējās drošības un aizsardzības politikas (KDAP) misijas, piemēram, *EUCAP Sahel Niger* un *EU NAVFOR MED* operācija *SOPHIA*, kuras būtu jāpastiprina kā ES ārējo robežu aizsardzības un cilvēku tirdzniecības un migrantu kontrabandas apkarošanas līdzeklis; atbalsta sadarbību ar NATO un ES iniciatīvām, piemēram, Eiropola Apvienoto operatīvo grupu (*JOT*) *Mare*, kuras uzdevums ir vākt izlūkdatumus, apmainīties ar tiem un cīnīties pret kontrabandistiem, tomēr uzsver, ka globālā mobilitāte nebūtu jāuzskata par draudu, bet gan par izdevību; šajā sakarā atgādina, ka visās minētajās operācijās ir ļoti svarīgi glābt dzīvības jūrā un ievērot migrantu tiesības; iesaka izmantot KDAP rīkus agrīnajai brīdināšanai (prognozēšanai), mediācijai un konfliktu risināšanai, bet arī uzsver, ka konfliktsituācijās ir svarīgi pēc iespējas ātrāk sākt plānot noturīgus risinājumus;

87. atgādina par ANO un ES stratēģisko partnerību miera uzturēšanā un krīžu pārvaldībā un par tās prioritātēm 2015.–2018. gadam, par ko tika panākta vienošanās 2015. gada martā; mudina ES turpināt darbu, lai ņemtu vērā citu organizāciju un valstu izšķirīgo nozīmi un sekmētu dalībvalstu ieguldījumus; pauž nožēlu, ka 2015. gada 28. septembrī valstu vadītāju samītā par miera uzturēšanu tikai 11 no 28 ES dalībvalstīm pauda apņemšanās; aicina ES dalībvalstis būtiski palielināt militāro un policijas ieguldījumu ANO miera uzturēšanas misijās;

88. atzinīgi vērtē un atbalsta Eiropas Investīciju bankas iniciatīvas par ekonomikas noturības saglabāšanu ES dienvidu kaimiņvalstīs un Rietumbalkānos, izstrādājot projektus, kas veicina darbvietu radīšanu, ekonomikas noturību un nabadzības mazināšanu saskaņā ar Eiropas Savienības ārpolitiku;

89. mudina Komisiju un EĀDD pēc iespējas ātrāk sniegt Parlamentam un sabiedrībai sīki izstrādātu pārskatu par dažādajiem finanšu instrumentiem un programmām, ko izmanto 16 prioritārajās valstīs ⁽¹⁾, ar kurām ES iesaistās augsta līmeņa dialogos par migrāciju, un vispārējās pieejas migrācijai un mobilitātei (*GAMM*) ietvaros, un par to, kā šie instrumenti sader ar dalībvalstu programmām; pauž nopietnas bažas par to, ka izraudzīto 16 prioritāro valstu vidū ir represīvi režīmi, kas ir galvenais iemesls, kādēļ bēgļi bēg no savām valstīm; atgādina, ka *GAMM* joprojām ir ES ārējās migrācijas un patvēruma politikas vispārējais satvars, un norāda, ka, neraugoties uz to, nesenas politikas iniciatīvās uz to ir maz atsauču, un aicina precizēt *GAMM* nozīmi pašreizējā situācijā, kā arī pārskatīt *GAMM* atbilstīgi *IOM* ieteikumiem;

90. atzinīgi vērtē Eiropas migrācijas sadarbības koordinātoru izvietojumu prioritārajās valstīs kā pirmo pasākumu ES sadarbības migrācijas jomā ar trešām valstīm paplašināšanā; iesaka palielināt tieslietu un iekšlietu personāla pilnvaras ES delegācijās attiecībā uz koordinēšanas pilnveidi dalībvalstīs;

91. uzsver, ka jāievieš decentralizēta pieeja, nevis jāturpina Briseles centralizētās pieejas īstenošana, lietderīgāk izmantojot ES delegācijas, kuras īsā laikposmā ir kļuvušas par ļoti vērtīgu instrumentu, un paredzot lielāku elastību un īsākus plānošanas periodus, īpaši attiecībā uz apdraudētajām valstīm; aicina iecelt reģionālos koordinātorus, kuri ir pilnvaroti vadīt attīstības un sadarbības un ārējo attiecību pasākumus, lai nodrošinātu saskaņotu pieeju, kas pamatota uz faktisko vietējo situāciju;

92. iesaka, izmantojot ES atbalstu, sekmēt informācijas kampaņas trešās valstīs, lai informētu iedzīvotājus par viņu mobilitātes tiesībām un pienākumiem, kā arī brīdinātu viņus par iespējamajiem apdraudējumiem ceļojuma laikā — jo īpaši par kontrabandistiem un cilvēku tirgotājiem —, lai palīdzētu pieņemt uz informāciju pamatotu lēmumu;

⁽¹⁾ Etiopija, Eritreja, Mali, Nigēra, Nigērija, Senegāla, Somālija, Sudāna, Gana, Kotdivuāra, Alžīrija, Maroka, Tunisija, Afganistāna, Bangladeša un Pakistāna.

Trešdiena, 2017. gada 5. aprīļa

93. prasa lietderīgāk izmantot mērķsadarbības programmas un TAIEX darbību ne tikai apmaiņai ar paraugpraksi un apmācībai, bet arī attīstībai un sadarbībai, īpaši pievēršoties valstīm, kas nonākušas grūtībās;

o

o o

94. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai, Savienības Augstajai pārstāvei ārlietās un drošības politikas jautājumos/ Komisijas priekšsēdētāja vietniecei un to 16 prioritāro valstu valdībām, kas Eiropas programmas migrācijas jomā ietvaros noteiktas jaunajā satvarā partnerībai ar trešām valstīm, un pilsoniskās sabiedrības organizācijām, kuras pārstāv migrantus un bēgļus un strādā ar tiem.
